

HỒI 28

Nhung vẫn dịu giọng nói:

- Tỷ tỷ, xin hãy nghe tiểu đệ nói hết, trong lòng tiểu đệ cũng đau xót chẳng kém gì tỷ tỷ, nhưng hiện giờ không phải là lúc khóc cho thỏa...

Hồ Băng Ngọc tức giận ngắt lời:

- Người mới chết mà không được khóc, vậy chứ bao giờ mới là lúc có thể khóc được hả?

Trình Lập Dân cười gượng:

- Tỷ tỷ đã quên di mệnh của lệnh sư rồi sao?

- Đương nhiên là ta nhớ, đằng nào thì người chết cũng không phải là thân nhân của người...

Thi thể của lão bà áo xanh nằm bên bông từ từ mở mắt, hai giọt lệ tuôn trào...

Hồ Băng Ngọc với Trình Lập Dân chỉ lo nói, chưa phát giác ra hiện tượng lạ kỳ ấy.

Trình Lập Dân chau mày giậm chân nói:

- Tỷ tỷ nhấn tâm để cho lão nhân gia ấy...

Chàng vốn định nói "Tỷ tỷ nhấn tâm để cho lão nhân gia ấy chết không nhắm mắt", nhưng chưa nói dứt câu, ánh mắt tiếp xúc với thi thể của lão bà áo xanh, bất giác giật mình, vội ngưng lời nói:

- Tỷ tỷ hãy xem...

Vừa nói vừa quỳ xuống bên cạnh thi thể của lão bà áo xanh, chân thành khẩn:

- Tiền bối hãy yên tâm an nghỉ, văn bối nhất định sẽ tuân theo lời dặn của tiền bối, hoàn thành tâm nguyện chưa tròn của tiền bối...

Hồ Băng Ngọc cũng theo sau quỳ xuống, nước mắt lại lăn chã tuôn rơi, ngẹn ngào khẩn:

- Sư phụ... hãy yên tâm mà ra đi... Ngọc nhi nhất định sẽ vâng lời, không bao giờ bướng bỉnh nữa...

Lạ thay, thi thể đã chậm chậm khép mắt lại, và trên mặt cũng xuất hiện một nụ cười an ủi.

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc cùng thành khẩn lạy thi thể lão bà áo xanh bốn lạy, rồi mới đứng lên, buồn bã đưa mắt nhìn nhau.

Hồ Băng Ngọc bẽn lẽn nói:

- Dân... Dân đệ, tử tử lập tức lên trên cảnh giới cho đệ, nhưng có vài điều tử tử phải hỏi rõ trước.

Trình Lập Dân nhẹ gật đầu:

- Có điều gì tử tử cứ hỏi!
- Trước khi tử tử xuống đây, tiên sư có nói gì với đệ hay không?
- Có...

Hồ Băng Ngọc sốt ruột ngắt lời:

- Có nói về lai lịch của lão nhân gia ấy phải không?

Trình Lập Dân ngạc nhiên:

- Không phải! Sao? Chẳng lẽ tử tử cũng không biết lai lịch của lão nhân gia ấy ư?

Hồ Băng Ngọc gật đầu:

- Phải!

Trình Lập Dân chau mày băn khoăn:

- Vậy thì lạ thật...
- Trước khi truyền chân lực cho Dân đệ, lão nhân gia ấy có nói rõ không?

Trình Lập Dân trầm ngâm:

- Nói rõ ư? Lúc ấy tiểu đệ đang luyện kiếm, lão nhân gia ấy một chuồng đánh vào huyết Bách Hội của tiểu đệ, tiểu đệ lập tức ngất xỉu...

- Rồi sau đó có nói nguyên nhân không?
- Có! Lão nhân gia ấy nói là có nhiệm vụ rất quan trọng, bảo tiểu đệ phải hoàn thành.

Hồ Băng Ngọc ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn lại hỏi:

- Tử tử muốn xem di thư của lão nhân gia ấy trước...

Trình Lập Dân ngắt lời:

- Không được đâu! Lão nhân gia ấy có bảo, khi nào tiểu đệ hành công xong, hòa hợp hết toàn bộ chân lực do lão nhân gia ấy truyền cho, rồi chúng ta mới có thể cùng xem...

- Không còn nguyên do gì khác ư?

- Lão nhân gia ấy có nói một câu rất thâm thúy, dường như là nơi này đã bị kẻ địch chú ý, bất kỳ lúc nào cũng có thể xâm nhập...

Hồ Băng Ngọc bậm môi, ngẫm nghĩ một hồi mới gật đầu nói:

- Thôi được, Dân đệ hành công đi, tủy tủy lên trên cảnh giới!

Đoạn liền quay người phóng nhanh đi.

Lão nhân áo đen chờ trên đỉnh mát thấy cả Hồ Băng Ngọc hồi lâu cũng không có động tĩnh, lòng càng thêm nghi hoặc và lo lắng, nhưng ông không thể bỏ trách nhiệm canh phòng, và lại lo sợ lão bà áo xanh có hành động bất lợi đối với Trình Lập Dân, nếu Trình Lập Dân có bề gì, một phen tâm huyết của mình kể như uổng phí...

Ngay khi ông lòng nóng như thiêu đốt, bước đi lòng vòng trong đỉnh mát, trời đã trút xuống một cơn mưa không to không nhỏ.

Lúc này trời đã gần sáng, tiếng gà gáy vang lên cùng khắp.

Một cơn mưa xuân, chẳng những không dập tắt được ngọn lửa lòng của lão nhân áo đen, trái lại còn gia tăng như đổ thêm dầu vào lửa.

Ông cắn răng, đưa tay xuống gầm bàn sờ sẫm, hiển nhiên ông đã hạ quyết tâm xuống hang động để tìm hiểu rõ sự thật.

Nhưng ông sờ tìm hồi lâu cũng chẳng có kết quả, chỉ thấy ông đầu mặt ướt đẫm, chẳng rõ đó là nước mưa hay mồ hôi...

Đột nhiên, tiếng kèn kẹt vang lên từ dưới đất, chiếc bàn đá từ từ lún xuống.

Lão nhân áo đen vừa mới sững sờ, Hồ Băng Ngọc đã im lìm chui lên khỏi hang động, với ánh mắt lạnh như điện nhìn lão nhân áo đen hỏi:

- Tôn giá định làm gì?

Lão nhân áo đen chẳng màng đến thái độ thiếu thân thiện của Hồ Băng Ngọc, vội hỏi:

- Trình thiếu hiệp đâu?

Hồ Băng Ngọc thấy đối phương quan tâm đến sự an nguy của Trình Lập Dân như vậy, lòng bất giác xúc động, nhưng nàng trời sinh cá tính lạnh lùng và cao ngạo, không biểu hiện nổi lòng ra ngoài, chỉ lạnh lùng đáp:

- Đang hành công!

Đồng thời tiện tay đóng cửa hang động lại.

Lão nhân áo đen kinh hãi:

- Sao? Trình thiếu hiệp đã thọ thương ư?

Hồ Băng Ngọc suýt nữa đã bật cười, nhưng lúc này và trong tình huống này, nàng cười được chăng?

Nàng vẫn lạnh lùng nói:

- Chớ mà tự cho mình thông minh!

Lão nhân áo đen nghe vậy mới yên tâm phần nào, ngạc nhiên nói:

- Vậy không dung sao Trình thiếu hiệp lại ở đây hành công?

- Lát nữa tôn giá sẽ rõ!

- Còn lệnh sư thì sao?

- Chết rồi!

Lão nhân áo đen giật thót người, sững sờ hỏi:

- Chết rồi ư? Vậy là sao?

Hồ Băng Ngọc buông tiếng thở dài náo nức, không đáp mà chỉ nói:

- Đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, hãy cẩn thận giám sát xung quanh, mong là trong vòng một giờ không đến đối có cường địch kéo đến...

Nước mắt trên mặt Hồ Băng Ngọc vốn đã khô, lúc này nghĩ đến thâm ân dưỡng dục của ân sư trong mười lăm năm qua, hôm nay không dung truyền hết một thân chân lực cho Trình Lập Dân rồi chết đi, bất giác bi thương dâng lên ngập lòng, nước mắt trào tuôn, nhưng nước mắt hòa lẫn với nước mưa, không sao phân biệt được đâu là nước mắt, đâu là nước mưa.

Lão nhân áo đen tuy đã hiểu phần nào cá tính của Hồ Băng Ngọc, nhưng sự thật đã gặp hôm nay thật quá khó lý giải, cho dù biết rõ hỏi cũng chẳng có được kết quả, song vẫn bấm bụng hỏi:

- Hồ cô nương, lão hủ thật càng lúc càng hồ đồ, cô nương có thể cho biết chút ít nội tình không?

Hồ Băng Ngọc vẫn giọng lạnh như băng:

- Tôn giá hỏi bốn cô nương, bốn cô nương biết hỏi ai đây?

Lão nhân áo đen ngẩn người:

- Chả lẽ cả Hồ cô nương cũng không biết rõ nội tình sao?

- Vớ vẩn!

Lão nhân áo đen khẽ buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Đã sống đến mấy mươi tuổi, chuyện tà môn như hôm nay thật là lần đầu tiên mới gặp...

Trời đã hửng sáng, mưa càng lúc càng to.

Mái của ngôi đình mát này cơ hồ hoàn toàn lở sụp, Hồ Băng Ngọc với lão nhân áo đen tuy đứng trong đình, nhưng chẳng khác nào đứng ngoài trời. Lão nhân áo đen đương nhiên sớm đã y phục ướt sượt, Hồ Băng Ngọc lúc này cũng toàn thân ướt đầm.

Lão nhân áo đen tuy lòng đầy hoài nghi, nhưng bằng vào lịch duyệt và óc phán đoán của ông, đã biết chắc hai sư đồ lão bà áo xanh tuyệt đối không có ác ý đối với Trình Lập Dân, giờ thấy Hồ Băng Ngọc, một cô gái trẻ bị nước mưa thấm ướt toàn thân, lộ rõ nhưng đường nét trên người, bất giác sinh lòng thương hại, dịu giọng nói:

- Hồ cô nương, trời đã sáng rồi, cho dù kẻ địch kéo đến thì cũng có điều e ngại. Mưa to quá, cô nương hãy xuống dưới thay đổi y phục, để lão hủ tạm gánh vác việc canh phòng một mình được rồi!

Lời nói rất hòa nhã và quả tình xuất phát từ tấm lòng thành, lẽ ra Hồ Băng Ngọc dù không đón nhận thì miệng cũng phải khách sáo một chút.

Nhưng sự thật khác hẳn, Hồ Băng Ngọc vẫn lạnh lùng nói:

- Đa tạ!

Lão nhân áo đen cười chữa then, quét mắt nhìn quanh, chợt động tâm nói:

- Hồ cô nương, trời đã sáng rồi, chúng ta đứng đây vạn nhất có kẻ địch đến, khác nào chỉ điểm mục tiêu cho đối phương còn gì?

- Ừm! Đúng rồi, chúng ta hãy ẩn nấp vậy!

Hồ Băng Ngọc liền tức thì tung mình ẩn thân vào một lùm cỏ bên phải.

Lão nhân áo đen cũng theo sau tung mình, nấp vào một lùm cây rậm rạp và bừa bộn ở bên trái.

Mưa lúc to lúc nhỏ, nhưng chưa hề ngưng, đúng là một cơn mưa xuân dài dằng, khiến cho Hồ Băng Ngọc và lão nhân áo đen thật vô cùng khổ sở.

Thời gian khổ sở luôn trôi qua rất chậm, khó khăn lắm mới chịu đựng được nửa giờ, nửa giờ này đối với Hồ Băng Ngọc và lão nhân áo đen thật dài đằng dặc.

Mưa dần nhỏ đi...

Nhưng trong tiếng mưa tí tách, loáng thoáng có tiếng bước chân và tiếng nói từ trong khu từ đường vọng đến.

Hai người ẩn nấp bất giác rung động tâm thần, theo bản năng vận công khắp toàn thân, từ khoảng trống nhìn về phía phát ra tiếng động.

Chỉ nghe một tiếng nói rần rỏi vọng đến:

- Trương Hòe, người quả thật đã lục soát khắp nơi rồi ư?

Một tiếng nói khác cung kính đáp:

- Vâng, đã lục soát khắp cả rồi!

Tiếng rần rỏi oai nghiêm hỏi tiếp:

- Trình Chuẩn, người nói sao?

Một tiếng khác lắp bắp nói:

- Bẩm lão nhân gia, thuộc hạ quả thật có thấy Trình Lập Dân vào trong từ đường này, lát sau lại có một người áo đen...

- Không thấy họ trở ra ư?

- Dạ!

- Người có từng rời khỏi đây hay không?

- Không hề! Sau khi thuộc hạ phát hiện Trình Lập Dân vào trong từ đường này, lập tức nhờ Trương Hòe đi báo tin, rồi thuộc hạ luôn canh chừng ở trên cây bách kia...

- Từ đường này có địa thất không?

Tiếng của Trương Hòe đáp:

- Không, thuộc hạ đã thăm dò rồi!

Tiếng oai nghiêm tức giận nói:

- Chả lẽ tiểu tử ấy biết bay hay sao?

Trình Chuẩn tiếp lời:

- Báo cáo lão nhân gia, chỉ hậu viên là chưa lục soát, rất có thể...

Tiếng oai nghiêm cười gằn:

- Mưa to thế này mà vào trong hoa viên hoang phế kia, trừ phi tiểu tử ấy điên.

Bỗng nghe một tiếng nói lạnh như băng khác tiếp lời:

- Theo lão phu thì việc đời có rất nhiều điều không thể suy luận theo lẽ thường tình.

Tiếng oai nghiêm lập tức trở nên cung kính nói:

- Dạ vâng!

Ngưng chốc lát, trầm giọng nói tiếp:

- Trương Hòe! Trình Chuẩn! Hai người hãy vào trong hậu viên lục soát kỹ một phen.

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Rồi thì hai bóng người đội mưa phóng đi vào hậu viên.

Lúc này, lão nhân áo đen ẩn thân trong lùm cây rậm thật lo đến nẫu ruột.

Ông nghe tiếng biết người, tiếng nói oai nghiêm chính là Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, còn tiếng nói lạnh như băng là một trong hai hộ pháp tối cao đã chặn đường Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du lúc tối qua, thậm chí Trương Hòe và Trình Chuẩn một thân võ công cũng đáng kể được là cao thủ bậc nhất trong võ lâm.

Lúc này chẳng kể mình không tiện xuất thủ, mà dù đánh liều bộc lộ thân phận không trở về Thái Cực Giáo nữa, bằng vào võ công của mình cũng chưa chắc thắng nổi Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, còn ba người kia thì tính sao đây?

Bằng một Hồ Băng Ngọc có được không?

Trình Lập Dân nhanh lắm cũng phải nửa giờ mới hành công xong, cho dù hai người có thể miễn cưỡng cầm cự nửa giờ, nhưng rồi Trình Lập Dân có đối phó nổi vị hộ pháp tối cao võ công cao thâm khôn lường đó hay không?

Ông lòng ngổn ngang trăm mối, tốt cùng lo lắng, song vẫn với chân khí truyền âm nói:

- Hồ cô nương, xin hãy nhẫn nại, trừ phi đến lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không nên ra tay, đối phương có một ma đầu cực kỳ lợi hại...

Trương Hòe với Trình Chuẩn đã chia nhau lướt qua chỗ ẩn nấp của hai người cách khoảng một trượng, phóng đi về phía đình mát.

Cũng may là lúc này mưa lại trở nên to, tầm nhìn của hai người bị ảnh hưởng bởi nước mưa, nhờ vậy Hồ Băng Ngọc với lão nhân áo đen mới thoát khỏi sự lục soát của họ.

Lão nhân áo đen truyền âm nói chưa dứt câu, tiếng lạnh như băng đã cười khẩy nói:

- Trò trẻ con mà cũng dám múa may ở trước mặt lão phu!

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát liền ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Mạc lão đã phát giác rồi ư?

- Vừa rồi lão phu đã sử dụng Lãnh Điểm Sư Hồn đại pháp thử lục soát, phát giác có kẻ đang dùng chân khí truyền âm liên lạc...

Lão nhân áo đen nghe vậy giật mình kinh hãi, thầm kêu lên:

- Nguy tai!

Cùng lúc ấy, Trình Chuẩn đã vào đến đình mát cũng khích động lớn tiếng nói:

- Báo cáo Hăng lão nhân gia... dưới gầm chiếc bàn đá này dường như có cơ quan...

Tình thế chuyển biến nguy cấp đến mức vượt xa dự tính, lão nhân áo đen cho dù giàu lịch duyệt, và mới đây còn căn dặn Hồ Băng Ngọc phải nhẫn nại, vậy mà lúc này người không nhẫn nại nổi lại chính là ông.

Ngay khi lão nhân áo đen kinh hoàng đến mức bối rối, vừa định bất chấp tất cả...

Bên tai bỗng vọng đến tiếng của Hồ Băng Ngọc truyền âm nói:

- Tôn giá hãy nhẫn nại, bất luận thế nào cũng phải kéo dài thời gian nửa giờ, chờ cho Trình sư đệ hành công viên mãn thì chẳng còn sợ ai nữa...

Lão nhân áo đen nghĩ nhanh:

- Sao bỗng dung Trình Lập Dân lại có một vị sư tử thế này? Ôi! Cô nương tuy nói không sai, nhưng biết bằng cách nào kéo dài thời gian nửa giờ...

Cùng lúc ấy, Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát trầm giọng nói:

- Hãy khoan, để lão phu!

Người theo tiếng đến, đã đội mưa tung mình đến trong đình mát, đồng thời còn có vị hộ pháp tối cao mặc áo dài màu đồng cổ theo đến.

Chỉ nghe Trình Chuẩn ngập ngừng nói:

- Báo cáo Hăng lão nhân gia, thuộc hạ tìm không ra chốt điều khiển...

Lão nhân áo đen thâm nhủ:

- Khi nãy lão tử tìm cả nửa buổi trời còn chưa ra, thất phu người cũng chưa chắc cao minh hơn lão tử!

Lão nhân áo dài màu đồng cổ buông tiếng cười khẩy, cúi người thử gõ lên mặt đất dưới gầm bàn đá, sau đó đứng thẳng lên, giơ tay vừa định...

Thốt nhiên, một tiếng quát lạnh lạnh vang lên:

- Dừng tay!

Bóng người nhấp nhóang, Hồ Băng Ngọc đã đứng bên cạnh đình mát.

Lão nhân áo màu đồng cổ thoảng ngấn người, dừng tay quay sang Hồ Băng Ngọc, cười lạnh lùng nói:

- Nha đầu, người thật giỏi nhẫn nại, còn một người nữa đâu?

Lão nhân áo đen thấy Hồ Băng Ngọc đột nhiên hiện thân, thật không sao hiểu nổi nàng có ý định gì? Còn mình thì phải làm sao? Nghe lão nhân áo dài màu đồng cổ hỏi đến, bất giác cắn răng thâm nhủ:

- Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, ra đi thôi...

Vừa lúc ấy, Hồ Băng Ngọc cười khẩy nói:

- Lão quái vật, Lãnh Diễm Sư Hồn đại pháp của lão cũng còn tạm được, nhưng đáng tiếc là trí khôn của lão thật khiến người thất vọng quá!

Lão nhân áo dài màu đồng cổ nhướng mày:

- Nha đầu, ngươi là môn hạ của ai mà dám xiên xỏ lão phu? Trí khôn của lão phu chỗ nào khiến người thất vọng hả?

Hồ Băng Ngọc bĩu môi:

- Bốn cô nương là môn hạ của ai, lão chưa xứng đáng để biết! Hai tiếng "xiên xỏ", thật quá đề cao thân giá của lão. Còn về trí khôn của lão, vừa rồi bốn cô nương chỉ nói là "khiến người thất vọng", giờ thì phải thêm hai tiếng "hết sức" trên hai tiếng "thất vọng" mới đúng!

Lão nhân áo đen nghe vậy, hết sức lấy làm lo cho Hồ Băng Ngọc, ông thầm nhủ:

- Nha đầu này thật quá trầm tĩnh, rất đáng bội phục, nhưng kế hoãn binh này liệu có kéo dài thời gian được bao lâu...

Chỉ nghe lão nhân áo dài màu đồng cổ cười hăng hắc nói:

- Nha đầu, lão phu chẳng bận tâm ngươi kéo dài thời gian...

Hồ Băng Ngọc cười khinh:

- Kéo dài thời gian ư? Lão tưởng mình bỗng nhiên trở nên thông minh hay sao vậy hả?

Lão nhân áo dài màu đồng cổ không giận, trái lại còn cười lớn nói:

- Nha đầu, ngươi mà không nói ra được lão phu ngụ ngốc ở chỗ nào, lão phu mặc dù không hiểu sắc, cũng phải tiêu khiển ngươi một phen.

Hồ Băng Ngọc thần nhiên cười:

- Bốn cô nương dĩ nhiên phải nêu ra chỗ ngụ như bò của lão, nhưng không phải vì những lời đe dọa của lão đâu đấy!

Lão nhân áo dài màu đồng cổ cười sắc lạnh:

- Tốt lắm, cứ kể như là ngươi không sợ lão phu đi! Hãy nói ra nghe thử nào!

Hồ Băng Ngọc giọng chậm rãi nói:

- Đã biết rõ lão đã luyện thành Lãnh Diễm Sư Hồn đại pháp mà lại dùng chân khí truyền âm làm cho lão chú ý, vậy chẳng phải quá ngụ ngốc là gì?

Lão nhân áo đen thầm cười đau khổ nghĩ:

- Hay cho nha đầu, mắng luôn cả lão phu, nhưng lão phu đâu có biết lão ma này đã luyện thành Lãnh Diễm Sư Hồn đại pháp...

Lão nhân áo dài màu đồng cổ ngạc nhiên hỏi:

- Nha đầu, người biết lão phu là ai hả?

Hồ Băng Ngọc mỉm cười:

- Nếu không biết lão là cái giống gì, sao phải dùng chân khí truyền âm gây cho lão chú ý kia chứ?

Lão nhân áo dài màu đồng cổ cười phá lên:

- Lý do ấy rất là gượng ép, cũng may là lão phu chẳng bận tâm đến chuyện thông minh hay không, chuyện ấy hãy tạm gác qua, giờ người hãy nói ra lai lịch của lão phu trước xem nào!

Hồ Băng Ngọc lạnh lùng:

- Lão nghĩ là xuất thân của lão vinh dự lắm hay sao?

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Lão nghĩ bốn cô nương không phải đối thủ của lão hay sao?

Hồ Băng Ngọc tuy ngoài mặt hết sức điềm tĩnh, nhưng trong lòng lo lắng tột cùng, luôn nghĩ cách kéo dài thời gian.

Nàng ngoại trừ quả thật là biết lai lịch của lão nhân áo dài màu đồng cổ, những điều khác thấy đều là nói bừa, bởi bằng vào công lực thâm hậu của lão ta, khi nãy nếu một chuồng bồ vào bàn đá thì bộ phận điều khiển đóng mở cửa địa thất chắc chắn sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, hậu quả thật khôn lường.

Trong cơn nguy cấp, nàng mới bất chấp tất cả hiện thân ra ngăn cản và buột miệng nói bừa hầu kéo dài thời gian.

Lúc này, lão nhân áo dài màu đồng cổ không gạn hỏi về chuyện thông minh hay không nữa, đó chính là điều mong muốn của nàng, đồng thời qua lai lịch của lão nhân áo dài màu đồng cổ, đã khơi dậy linh cơ của nàng, nên mới nhân cơ hội lái sang chuyện khác.

Lão nhân áo dài màu đồng cổ cười khẩy:

- Người mà cũng xứng đáng là đối thủ của lão phu ư?

Hồ Băng Ngọc hất hàm:

- Vậy Trình Lập Dân thì sao?

- Sư phụ của Trình Lập Dân còn tạm có thể...

Hồ Băng Ngọc khúc khích cười ngắt lời:

- Chớ mà tự trát vàng lên mặt mình, năm xưa lão đã thoát chết dưới kiếm của Thiết Thủ Sinh Từ đại hiệp như thế nào...

Hồ Băng Ngọc cười lên, trông nàng thật xinh đẹp và quyến rũ, lão nhân áo đen ẩn nấp trong lùm cỏ từ lúc gặp Hồ Băng Ngọc là mặt nàng luôn lạnh tựa băng giá, giờ đây nàng đã cười, cho dù đang lúc toàn thân ướt sũng và dính đầy bùn đất, song vẫn có một vẻ quyến rũ khôn tả, khiến ông bất giác tim đập rộn rạo, vội trấn tĩnh tâm thần thâm tự trách:

- Thật đáng chết, mình sao thế này?

Còn lão nhân áo dài màu đồng cổ đã tự hào không hiểu sắc, cùng quên mất những lời đầy mai mỉa của đối phương, cùng Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, Trương Hòe và Trình Chuẩn, bốn người tám mắt chòng chọc nhìn Hồ Băng Ngọc, đứng thừ ra tại chỗ, dáng vẻ thật nực cười.

Hồ Băng Ngọc thấy vậy, biết là cái cười vô thức của mình đã phát huy uy lực không ngờ, càng nhoén cười nói:

- Này! Lão quái vật, lão có biết người dưới địa thất là ai không hở?

Lão nhân áo dài màu đồng cổ giật mình, tự hỏi đã thất thái, cười khẩy nói:

- Dĩ nhiên là tên tiểu tử Trình Lập Dân...

Hồ Băng Ngọc cười ngắt lời:

- Không sai chút nào, lão thật đã thông minh rồi đấy!

Lão nhân áo dài màu đồng cổ vừa định tiếp lời, nhưng Hồ Băng Ngọc không chờ lão ta mở miệng, tranh trước nói:

- Nhưng lão có biết Trình Lập Dân ở dưới ấy làm gì không?

- Lão phu xuống dưới là biết ngay chứ gì?

- Đúng vậy, bây giờ xuống còn chưa muộn, nếu qua nửa giờ thì lão không phải là địch thủ của Trình Lập Dân nữa đâu.

Lão nhân áo dài màu đồng cổ ngẩn người:

- Nha đầu, nếu ngươi định dùng phép khích tướng giữ chân lão phu, đó là ngươi làm to rồi!

Hồ Băng Ngọc thần nhiên cười:

- Trình Lập Dân đang luyện một loại thần công tốc thành, chỉ chừng nửa giờ nữa là công thành viên mãn...

Lão nhân áo đen thâm mắng:

- Nha đầu chết tiệt, chuyện ấy mà cũng nói ra...

Lão nhân áo dài màu đồng cổ cười khẩy:

- Nha đầu, ngươi đừng uống phí tâm cơ nữa, bất luận ngươi nói thế nào, lão phu cũng phải xuống dưới ngay lập tức.

Tay phải lại từ từ giơ cao lên...

Hồ Băng Ngọc tức giận quát:

- Lão quái vật, dám không vâng lời hả?

Lão nhân áo dài màu đồng cổ dừng tay lại, trầm giọng hỏi:

- Sao lão phu phải vâng lời ngươi kia chứ?

Hồ Băng Ngọc thò tay vào lòng, móc ra một vật tròn đen láy to cỡ quả trứng gà, đặt giữa lòng hai tay vo nhẹ, ơ hồ nói:

- Vâng lời hay không, đó là tùy ở lão!

Lạ thay, lão nhân áo dài màu đồng cổ tự cao tự đại là thế, vừa thấy vật tròn đen trong tay Hồ Băng Ngọc, lập tức biến sắc mặt, run giọng hỏi:

- Đó là... ngươi... ngươi có được từ đâu?

Hồ Băng Ngọc lạnh lùng:

- Mạc Hồng, lão cũng kể được là dư nghiệt của Thất Tinh Giáo khi xưa, vậy mà cũng không biết kiệt tác đặc ý của Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong, giáo chủ chết tiệt của các ngươi...

Mạc Hùng, tức lão nhân áo dài màu đồng cổ, cố trấn tĩnh tâm thần, cười khẩy nói:

- Lão phu chẳng tin Diệt Tuyệt Thần Đạn oai chấn thiên hạ của Bách Lý giáo chủ năm xưa lại lọt vào tay ngươi...

Hồ Băng Ngọc hất hàm:

- Có cần kiểm tra kỹ không?

Đoạn tay trái hai ngón cái và giữa kẹp lấy Diệt Tuyệt Thần Đạn giơ lên, chỉ thấy Diệt Tuyệt Thần Đạn này ngoại trừ có đặc điểm đen bóng, bề ngoài còn lơ mờ có hình sông núi trời mây...

Mạc Hùng mắt rực tinh quang nói:

- Nhìn bề ngoài thì đó quả đúng là Diệt Tuyệt Thần Đạn oai chấn thiên hạ của Bách Lý giáo chủ khi xưa...

Trong khi nói, tay phải từ từ giơ lên.

Hồ Băng Ngọc quát:

- Không được cử động!

Đảo mắt một vòng, lạnh lùng nói tiếp:

- Bốn cô nương biết là Tiếp Dẫn Thần Công của lão có thể chế ngự bốn cô nương, nhưng bốn cô nương cảnh cáo lão, khi hút bốn cô nương đến gần, đó cũng chính là lúc hai ta với mấy người kia đồng quy ư tận...

Lão nhân áo đen thấy vậy mới tam yên tâm, nhưng cũng hết sức thắc mắc về lai lịch thần bí và kinh ngạc trước cơ trí ứng biến cùng với sự hiểu biết về quá khứ võ lâm của Hồ Băng Ngọc.

Mạc Hùng nghe vậy bất giác rung động tâm thần, vội ngự kinh và cười chữa then nói:

- Nha đầu chó căng thẳng, với võ công của lão phu, muốn chế ngự người chưa cần dùng đến Tiếp Dẫn Thần Công đâu.

Hồ Băng Ngọc buông tiếng cười khẩy, không nói gì.

Mạc Hùng trừng mắt hỏi:

- Nha đầu, người thật ra là môn hạ của ai?

Hồ Băng Ngọc bĩu môi:

- Bốn cô nương biết rõ lai lịch và danh tánh của lão, vậy mà lão lại thiếu hiểu biết thế này!

Mạc Hùng nóng mặt, cười khan nói:

- Lão phu thành danh đã lâu, biết lai lịch của lão phu dĩ nhiên chẳng có gì lạ, còn ngươi chẳng quay chỉ là một ả nha đầu miệng còn hôi sữa, không nhận ra lai lịch của ngươi cũng đâu có gì lạ...

Lão ma đầu bỗng nảy ý, nói tiếp:

- Tuy nhiên, chỉ cần lão phu xuất thủ là biết ngay ngươi thuộc môn phái nào...

Hồ Băng Ngọc thông minh sáng dạ, dĩ nhiên biết ý của lão ma đầu này, nên không chờ đối phương dứt lời, lập tức cười khẩy nói:

- Lão quái vật, chớ có giở trò với bốn cô nương, bây giờ chỉ cần ngươi động đậy là chúng ta đồng quy ư tận ngay.

- Chả lẽ chúng ta cứ thế này kéo dài thời gian...

- Kéo dài thời gian cũng không lâu nữa đâu, nửa giờ đã qua đi gần...

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát tự nảy giờ lặng thinh, giờ bỗng môi mấp máy, hiển nhiên là với chân khí truyền âm nêu ý kiến gì đó với Mạc Hùng.

Chỉ thấy Mạc Hùng thoáng ngẩn người, rồi cười phá lên ngắt lời:

- Nha đầu, lão phu suýt bị ngươi đối gạt rồi!

Hồ Băng Ngọc sững sốt:

- Bốn cô nương gạt lão bao giờ?

Mạc Hùng cười sắc lạnh:

- Diệt Tuyệt Thần Đan do Bách Lý giáo chủ đặc chế năm xưa cả thầy chỉ có ba quả, quả sau cùng đã lọt vào tay Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, nha đầu ngươi không phải là truyền nhân của Từ Nguyên, vậy thì Diệt Tuyệt Thần Đan này hiển nhiên là giả. Thế nào? Lão phu nói đúng không?

Dứt lời, lập tức cất bước, vượt qua hơn trượng, tay phải năm ngón như móc câu, chộp vào vai Hồ Băng Ngọc.

Trong khoảng khắc ấy, gương mặt vốn lạnh lùng của Hồ Băng Ngọc lập tức biến sắc, kinh hoàng suýt kêu lên thành tiếng, vội lách người liền hồi, trong chớp nhoáng đã thay đổi ba phương vị, lui ra xa hơn năm trượng.

Nhưng Mạc Hùng như bóng theo hình, bám chặt lấy nàng, bàn tay chộp vai nàng vẫn giữ nguyên thế như mèo vờn chuột cười sắc lạnh nói:

- Nha đầu, Diệt Tuyệt Thần Đạn trong tay ngươi sao chưa cho nổ? Ôi chà! Vô Ảnh Mê Tung Bộ đã có bảy thành hỏa hầu rồi... Lạ quá, lão thất phu Từ Nguyên sao lại có một nữ đệ tử trẻ như ngươi thế này? À! Lão phu hiểu rồi, đây là người đã mô phỏng theo Diệt Tuyệt Thần Đạn thật của sư phụ ngươi, dùng để hù dọa người, đúng không? Ha ha ha ha... Lão phu suýt nữa đã bị ngươi gạt rồi!

Vừa lúc ấy, một bóng người từ trong lùm cỏ nhanh như chớp vọt lên, hai tay vung ra, một chùm bùn cát kèm theo một luồng kinh phong mạnh mẽ ập đến trước mặt Mạc Hùng.

Sự biến quá đột ngột, đôi bên khoảng cách chưa đến một trượng, lão ma đầu Mạc Hùng lại đang đắc ý thiếu đề phòng, cho dù lão ta võ công siêu tuyệt, ứng biến thần tốc, song cũng chẳng thể tránh khỏi.

Chỉ nghe Mạc Hùng giận dữ quát:

- Cuồng đồ muốn chết!

Bàn tay phải đang chộp vào Hồ Băng Ngọc lệ làng phất ra, một luồng kinh phong đầy bay bóng người kia ra xa tám thước, nhưng nửa mặt bên trái lão ta đã bị trúng phải không ít bùn cát, thậm chí mắt trái cũng bị chút ít nước bắn rơi vào, khiến lão ta tức giận như điên.

Lúc này, Hồ Băng Ngọc đã thừa cơ tung mình lui ra xa hơn ba trượng, rút lấy trường kiếm trên vai, hiên ngang đứng trong mưa gió, ngưng thần chờ địch.

Người đột ngột ra tay tấn công ấy chính là lão nhân áo đen, chỉ thấy ông ta mặt mày và khắp người đều trát đầy bùn đất, chỉ còn đôi mắt sáng rực tinh quang đảo liên hồi, chứng tỏ lòng ông ta lúc này hết sức rối rắm, nhất thời không biết phải ứng phó ra sao?

Trình Chuẩn đứng bên cạnh Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát thấy người áo đen bị mặt toàn thân bùn đất bị tụ phong của Mạc Hùng xô lộn hai vòng trên không, tưởng là đối phương đã thọ thương, thật là một cơ hội tốt để lập công, bèn chẳng chờ thượng cấp ra lệnh, buông tiếng quát vang, rút kiếm lao về phía người áo đen bị mặt và quát:

- Thất phu, nằm xuống ngay!

Lão nhân áo đen buông tiếng cười khẩy, năm ngón tay búng ra và với giọng khản đặc nói:

- Phải rồi, ngươi đã phải nằm xuống từ lâu rồi!

Trình Chuẩn lao tới, khi còn cách người áo đen chừng năm thước, đột nhiên như quả cầu xì hơi rơi thẳng xuống, “phịch” một tiếng, rơi xuống trên vũng bùn, tay chân co giật vài cái, rồi hôn lìa khỏi xác.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát thấy vậy, bất giác rung động cõi lòng, lập tức tung mình đến trước mặt người áo đen, cười lạnh lùng nói:

- Xem thân thủ của tôn giá vừa rồi, hẳn không phải là kẻ vô danh!

Lão nhân áo đen với giọng khản đặc nói:

- Hữu danh hay vô danh, can gì đến ngươi!

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát gằn giọng:

- Lão phu lột da chó của ngươi trước, chẳng sợ không biết ngươi là cái giống gì biến thành...

Trong khi nói, tay phải giơ lên, với chiêu “Ngũ đỉnh khai sơn” bổ thẳng vào ngực lão nhân áo đen, đồng thời tay trái với chiêu “Trầm giang đoạn luyện” bổ vào bụng dưới đối phương. Hai chiêu rất bình phàm, nhưng dưới tay lão ma đầu này thi triển, uy lực cực kỳ hung mãnh và biến hóa khôn cùng.

Lão nhân áo đen buông tiếng cười khẩy, thi triển chiêu “Chỉ thiên hoạch địa”, dĩ công hoàn công, ngách tiếp hai chiêu hung hãn của đối phương.

“Bùng” một tiếng rền rĩ, nước bùn văng tung tóe, hai người cùng lùi sau ba bước, nhưng liền tức lại xáp vào nhau, cuộc chiến diễn ra hết sức ác liệt.

Trong khi đó, bên kia lại vang lên “Á!” Một tiếng rú thảm thiết, Trương Hòe đã táng mạng dưới trường kiếm của Hồ Băng Ngọc ở bên chiếc bàn đá trong đình mát.

- o O o -